

φίας τοῦ εὐγενοῦς τῆς „Κλειῶς“ συνεργάτου εἶνε διακεχυμένη καὶ εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα ἔργα.

— „Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηναίων. Περιοδικὸν ἐν τέλει ἑκάστου μηνὸς ἐκδιδόμενον καὶ περιέχον τὰ πρακτικὰ τοῦ Συλλόγου, διατριβάς νομικὰς, τὴν νομολογίαν τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων καὶ ἀγγελίας ἀφορώσας

εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἑνώσεως, 1886.“ „Ἐξεδίδθησαν ἐκ τοῦ δευτέρου τόμου ὁκτὼ μέχρι τοῦδε φυλλάδια. Ἀπευδουτέον διὰ τὴν κτήσιν τοῦ χρησίου καὶ πρακτικοῦ τούτου ἔργου πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπώλῃ κ. Κάρλον Βάμπεργ.

ΣΥΡΜΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον, καθ' ὃ ἀπεφάσισαν ν' ἀποχωρήσωσι τῆς ἐξοχικῆς τῶν διαμονῆς καὶ αἱ μᾶλλον πείσμονες ὅπαδοι τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, γίνονται αἱ προπαρασκευαί καὶ αἱ διαφοροὶ προκαταρκτικαὶ ἀπόπειραι περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διάταξιν τῶν κατὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα μελλουσῶν νὰ ἐπικρατήσωσι συρμικῶν καινοτομιῶν. Διὰ τοῦτο διαρκούσης τῆς μεταβατικῆς ταύτης περιόδου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρωμεν εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἐνταῦθα κυριῶν ἐνιαυτὸν τινα χαρακτηριστὰ, ἀλλὰ μᾶλλον παρατηροῦμεν ἐπικρατοῦσαν μίαν σύγχυσιν καὶ ταραχήν, ἀνάλογον πρὸς τὰς ὁρέξεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κομψοσυμμένης, προερχομένην ἐκ τῶν στιγμιαίων τῆς ἰδιοτροπιῶν. Τὴν αὐτὴν σύγχυσιν, ἣν βλέπομεν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὸ κόψιμον, εὐρίσκουμεν ἐπίσης καὶ περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ κατὰ τὴν τῶν χρωμάτων τοῦ ἱματισμοῦ. Ἄν αἱ γυναῖκες ἀπεφάσισον, πρὶν ἢ παραδώσωσι τὰ ὑφάσματα εἰς χεῖρας τῶν ραπτριῶν, νὰ ἐξετάσωσιν ὀλίγον καὶ τίνα ἐνέργειαν ἐξακολουσὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγόμενα χρώματα, τὸ κέρδος θὰ ἦτο διπλοῦν, διότι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν βλέπόντων καὶ θαυμαζόντων αὐτὰς δὲν θὰ ἐταλαιπωροῦντο ματαίως, καὶ αὐταὶ θὰ ἐπαρουσάζοντο εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν θεάτρων καὶ τῶν μουσικῶν συναυλιῶν μετὰ μεγαλειτέρας χάριτος καὶ μεγαλοπρεπείας. Εἶδε λοιπὸν αἱ φιλάρεσκοι θυγατέρες τῆς Εὐᾶς νὰ λάβωσιν ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμὰς περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν καθ' ἑκάστα χρωμάτων καὶ νὰ θελήσωσι ν' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἄνδρας ἀπὸ πολλῶν, φρίκην ἐμποιοῦντων, θεαμάτων. Καὶ ἐν πρώτοις νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος, ὡς τὰ μάλιστα διαδεδομένον εἰς τὰς γυναικεῖς ἐνδυμασίας. Ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν εἶνε διπλῇ, ἐφ' ἧσον εἶνε ἢ μᾶλλον ἀνοικτόν, ἢ μᾶλλον βαθύ. Τὸ ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν ὑποδεικνύει χάριν καὶ ἐρασμιότητα καὶ ἀρμυζει ἰδίως εἰς τὰς νεάνιδας, ἐν ᾧ τὸ βαθύ ἐρυθρὸν εἶνε σημεῖον σοβαρότητος καὶ βασιλικῆς ἀξιοπρεπείας, ἰδιάζει δ' ἐπομένως εἰς τὰς μᾶλλον προβεβηκυῖαν ἑχούσας τὴν ἡλικίαν κυρίας. Τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχε καὶ ὁ Γκαίτε λέγων ὅτι: „ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ χρῶμα τοῦτο, ἐκεῖ καὶ ἡ συναναστροφὴ εἶνε πάντοτε σοβαρὰ καὶ μεγαλοπρεπής“. Ἡ αὐτὴ διάκρισις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ ἀπλὰ χρώματα, ὅτι δηλαδὴ τὸ μὲν ἀνοικτὸν εἶνε πρόσφορον διὰ τὰς νεάνιδας, τὸ δὲ βαθύ ἀρμυζει εἰς τὰς πρεσβυτέρας κυρίας. Τὸ ἀνοικτὸν κυανοῦν προκαλεῖ αἰσθήματα γλυκείων πύθων καὶ ρεμβώδους μελαγχολίας, ἐν ᾧ τὸ βαθύ, κλίνον μᾶλλον πρὸς τὸ μέλαν χρῶμα, ἐμποιεῖ θλιβεράν καὶ μᾶλλον ψυχρὰν ἐντύπωσιν. Καθὼς ὅμως τὸ κυανοῦν χρῶμα μεταβαίνει ἀμέσως πρὸς τὸ μέλαν, οὕτω καὶ τὸ κίτρινον, τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τοῦ κυανοῦ, ἔχει τὴν στενοτάτην πρὸς τὸ φῶς συγγένειαν, διὰ τοῦτο ἡ θέα του εἶνε μᾶλλον εὐχάριστος καὶ γλυκεῖα εἰς τὰς αἰσθήσεις μας (ἰδέτε τὸν ἐν τῷ βαλάντιῳ Σας χρυσόν!). Περὶ τοῦ χρώματος τούτου ὁ Γκαίτε λέγει ὅτι „τέρπονται οἱ ὀφθαλμοί, τὸ στήθος εὐρύνεται καὶ φαιδρότης καταλαμβάνει τὴν ψυχὴν, ἀμέσως ἔξ αὐτοῦ θερμαινόμενῃ“.

Πρέπει ὅμως νὰ ᾔνε ὅσον τὸ δυνατόν γνήσιον καὶ καθαρὸν, διότι τὸ χρῶμα τοῦτο εἶνε τὸ εὐαίσθητότατον πάντων, εὐαίσθητότερον ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ λευκοῦ. Ἐκ τοῦ κίτρινου καὶ κυανοῦ χρώματος παράγεται τὸ πράσινον, τὸ ὅποσον ἐνομαζοῦσι καὶ χρῶμα τῆς φύσεως. Εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ πρέπει νὰ καταβάλλεται μεγάλη προσοχή, διότι ἐκ τοῦ ἄλλου χρώματος πρὸς ὃ συνδυάζεται, ἐξαρτᾶται νὰ προκαλέσῃ εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον αἰσθημα, αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν ἀπλότητος καὶ ἀφελείας. Φυσικὸν εἶνε ὅτι τὸ μέλαν ἐμποιεῖ ζοφερὰν, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα φαιδρὰν ἐντύπωσιν, διότι ἀμφοτέρω κυρίως δὲν εἶνε χρώματα,

ἀλλὰ παριστάνουσιν ἢ ἔλλειψιν, ἢ παρουσίαν φωτός. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλαν παρ' ὅλοις τοῖς λαοῖς θεωρεῖται ὡς χρῶμα πένθους. Μεταξὺ ὅμως τῶν προμηνημονευθέντων χρωμάτων δὲν ἀνεφέραμεν καὶ τὰ παραγόμενα ἐκ τῆς καταλλήλου καὶ ἐπιτηδείας αὐτῶν ἀναμίξεως πρὸς ἄλληλα. Τὸ μίγμα τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κίτρινου παράγει τὸ ἐρυθροκίτρινον, φλογερὸν τοῦτο καὶ ἡδυπαθὲς χρῶμα, ἐμποιοῦν εἰς τοὺς βλέποντας ἐντύπωσιν περιπαθείας, τὸ δὲ ἐρυθροκύανον ἢ τὸ χρῶμα τοῦ λειρίου δὲν εἶνε μὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ νεκρόν, ἀλλὰ στερεῖται πάσης θερμῆς, οὕτως εἰπεῖν, φαιδρότητος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται τίνα χρώματα δέον νὰ προτιμῶσιν αἱ νεάνιδες καὶ τίνα αἱ πρεσβυτιδες, δὲν ἐλέγχθῃ ὅμως ἀκόμη καὶ πῶς πρέπει νὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα χρώματα. Τὸ ἀπλοῦν χρῶμα παράγει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὴν πόθον τῆς ποικιλίας καὶ ἀλλαγῆς, διότι μία καὶ ἡ αὐτὴ διαρκὴς ἐντύπωσις καθίσταται ἐπὶ τέλους νεκρά. Ἐχόντες ὅμως γνώμονα τὰς ἀνωτέρω σημειώσεις, εὐκόλως δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπὶ τὸ ἀρμονικώτερον συνδυάζονται αἱ διαφοροὶ ἀποχρώσεις εἰς τὰ ἐνδύματά μας, τὰ ὅποια ἐν συνόλῳ πρέπει νὰ προκαλῶσιν εὐάρεστον ἐντύπωσιν. Ἐκ τῶν προτέρων λοιπὸν λέγομεν, ὅτι τὰ ἀντίθετα χρώματα συνδυαζόμενα πάντοτε εὐάρεστοῦσι τὴν ὄρασιν τοῦ θεωμένου. Τὸ κυανοῦν ἔχει ὡς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον τὸ κίτρινον, ὃ δὲ συνδυασμὸς ἀμφοτέρων τούτων εἶνε μαγευτικὸς, καὶ μάλιστα ἂν τὸ κυανοῦν ἔχη φωτεινὰς μᾶλλον τὰς ἀποχρώσεις του. Τὸ πράσινον καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα εἶνε ἀντίθετα πρὸς ἄλληλα καὶ παρέχουσιν ὄψιν ὑποφερτὴν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ δέλξωσι τὰς αἰσθήσεις μας. Οἱ κάτοικοι τῶν νοτιωτέρων κλιμάτων ἔχουσι φυσικὴν τινα κλίσιν πρὸς τὸν συνδυασμὸν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ κίτρινου χρώματος, ὅστις καὶ ἀρμονικὸς εἶνε καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ προξενεῖ φαιδρὰν ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐκταθῶμεν εἰς ἄκακον πολυλογίαν, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἕκαστος δύναται μόνος νὰ ἐξεύρῃ τὸν ἀρμονικώτερον συνδυασμὸν τῶν διαφόρων χρωμάτων, ὅταν δὲν λησμονῇ τὴν ἀρχήν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέγῃ χρώματα ἀρμόζοντα πρὸς ἄλληλα κατὰ τὴν χαρακτὴρά των. Πρὸ παντὸς ὅμως δέον ἀσθητικῶς ν' ἀποφεύγωνται τὰ συγγενῆ πρὸς ἄλληλα χρώματα, ὡς τὸ κίτρινον καὶ ἐρυθροκίτρινον, τὸ ἐρυθρὸν καὶ κροκοβαφές, τὸ κυανοῦν καὶ ἐρυθροκύανον τὸ πράσινον καὶ τὸ κίτρινον, τὸ κυανοῦν καὶ τὸ πράσινον, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει καὶ ὁ Γκαίτε, οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ ἀνόμαζον καὶ χρῶμα τῶν γελωτοποιῶν. Ἀλλὰ διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς φωτεινῶν καὶ σκοτεινῶν χρωμάτων παραγίνονται πολλὰ χρωματιστικὰ ἀποχρώσεις, ὧν ἡ ἐπενέργεια καθίσταται ἔτι μᾶλλον τερπνὴ καὶ εὐχάριστη διὰ τοῦ συνδυασμοῦ πρὸς τὸ λευκόν, ἢ προσλαμβάνει αὐστηρὸν καὶ ζοφερὸν χαρακτῆρα διὰ τῆς ἀναμίξεως μετὰ τοῦ μέλανος.

Ἐπὶ τῇ βάσει λοιπὸν τῶν ἀρχῶν τούτων πρέπει καὶ αἱ ἡμέτεραι γυναῖκες νὰ κατασκευάζωσι τὰ διάφορα ἐνδύματά των, προσπαδοῦσαι πάντοτε διὰ τῆς ἀρμονικῆς κατατάξεως τῶν ἐπ' αὐτῶν χρωμάτων νὰ παρέχωσι καὶ μίαν εὐάρεστον ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θαυμαστῶν των, καὶ ὅχι νὰ περιέρχωνται τὰς ἐδούς καὶ τὰς πλατείας φέρουσαι ἐρυθρὰν βλοῦζαν, κυανὴν ἐσθῆτα μετὰ πρασινοβαφοῦς παρυφῆς καὶ κίτρινα χειρόκτια. Ὡς γνώμων πρέπει νὰ λαμβάνεται ἡ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἐνέργεια τῶν χρωμάτων, ὧν ἕκαστον φέρει καὶ ἕνα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα καὶ ἐπομένως προκαλεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ μίαν ἰδιαίτεραν διαθέσιν, ὥστε οὐχὶ ἀδίκως ἐλέγχθη ποτὲ περὶ ἐνὸς Γάλλου, ὅτι: „il prétendait que son ton de conversation avec Madame était changé depuis qu'elle avait changé en cramoisi le meuble de son cabinet, qui était bleu!“

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ.

Πῶς διανέμονται αἱ ἐπιστολαὶ ἐν ἄλλαις χώραις; Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλάδιῳ (σελ. 240) ἐξεθέσαμεν συντόμως τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ διανέμονται αἱ ἐπιστολαί, συνεχίζομεν δὲ σήμερον τὰς βραχείας περὶ τοῦ περιέργου τούτου ζητήματος σημειώσεις. Ἐκ τῶν ἤδη σημειωθέντων οὐ μόνον οἱ φιλόκαλοι γραμματοσῆμων

συλλογεῖς, ἀλλὰ καὶ πᾶς τις μακρὰν τῶν οἰκείων καὶ φίλων ἀποδημήσας καὶ τακτικὴν πρὸς αὐτοὺς ἔχων ἀλληλογραφίαν ἢ ἕνεκα ἐμπορικῶν υποθέσεων μὲ διάφορα ἐμπορικὰ κέντρα ἀλληλογραφῶν, πείθεται, ὅτι ἐν Ἀνατολῇ δὲν ἐπετεύχθη ἔτι ὅπως οὐδ' ἀνεκτὴ τῶν ταχυδρομείων ὑπηρεσία. Τὸ ἐμπόριον καὶ ὁ τύπος, πράγματα οὐχὶ ἀπρακτοῦντα παρ' ἡμῶν, τὸν κυριώ-